

בריאות

זהירות על הילד!

מעניין לעניין, באותו העניין. היום זה גיליון מושלה. מה לעשות. אז אם אנחנו כבר בנושא, קחו עצה זהב. בארץ, בכל בתי-החולים, ישנו כבר שאר לון שיגרת לימלוי עליידי הרופא המטפל. בדבר הסיפור שאספר. אבל ישנם עוד כמה תינוקות יהודיים, שלא גולדים ב' בתי-החולים בארץ, וחוסר עירנות מצד ההורים יכול לגרום צרות איומות בעתיד. מדובר בפגם, שהוא נפוץ הרבה יותר מכפי שנידמה, והוא hypo-spadias, דהיינו: ילוד עם צינור שופכה שאינו מגיע עד קצה הפין, והשתן ניגר מגחונן של האבר. לתינוק כזה אסור בשום פנים ואופן לעשות ברית-מילה מקובלת. הרב-נות מרשה לערוך לו הקזת כמה טיפות דם סימליות, בתור ברית, ולהניח לעורר-לה. מאוחר יותר, כשמתקנים הירורגית וקוסמטית את הפגם הזה, זקוקים לכל פיסת עור, העורלה במיקרה זה ממש היגיונית.

נא לעשות בודקים היטב היטב. אומ-רים ברוך שלא עשני אשה, מה?

עם החיים איך

אוכלים רימונים

אתם יכולים תמיד לאכול אותם בדרך המקובלת. למה לא. זה כולל את כל הסט. לשובור איש איש את כל האצבעות הפרטיות, בכדי לפלות את כל הגרגירים אחד אחד. זה כולל להתין תוך כדי כך מיץ בלתי נמחק גם בניקוי יבש, על כל הסביבה. זה כולל עשיית פצקערייה, עם כלי לקליפות, כלי לגרגירים, וכלי לא-סוף את כל מה שנפול, שאפילו גבר מב-של נשבעת לכם, לא יודע לעשות כזו טינופה, גם אם יתאמץ. כן, שכחתי. זה כולל גם השחרת ידיים

שקל: שקלי.

שקלך, שקלו

אני שונאת את המילה שקל. יש לי התנגדות נפשית אליה. זה עושה לי אסוציאציות מכוערות. קודם כל זה מזר-כיר לי את אלה שמדברים עם הגיית הקו"ף והלמ"ד יחיד, דחוסים ושטור-חיס, עם הלשון לחיך הפנימי. אה נג, נסו. לתפוס גרדת, מה?

אחר כך זה מזכיר לי את חומייני, אבל זה בטח בגלל השטיחים, שבטח לא אשמים. בכל פעם שאני נאלצת לכתוב שקל במקום לירות, אני מרגישה זיוף-זיוף. כתוב בספר שמות, בפרק ל': „עשרים גרה השקל", אז זה, יעני, חזרה למקורות. במקום קידמה, עשו לי נסיגה לשורשים!

מימון

היהודים בעיירה הגליציאנית החליטו לבנות בית-כנסת חודש. התקהלו בחצר בית-הכנסת הישן ופתחו מגנית. לפתע הגיעה לשם ריעבק'ע דער חונטה, מבקשת גם היא לתרום חלקה למאמץ. כמה צעקה בציבור. הייתכן? הכינד? בית-הכנסת הקדוש! האיך? הארץ רג' שה רועשה. אכן, אין כסף לבניין, אבל דבר כזה לא ישמע!

קם הרבי, עלה על ארגו והשתיק את כל המהומה. „שקט יידעו!" הוא הכ-ריה, „למה לא? ס'אז אונזערה געלט!"

יש דרך אחת, יחידה והגיונית, לאכול רימונים. דרך חוסכת מאמץ, ליכולך וזמן. הוצים את הרימון לשניים, לרוחבו. מלבישים כל הצי על מכשיר סחיטה ידני, ומתנהגים לרימון הזה כאילו היה תפוז. סוחטים סוחטים ביסודיות, ולא מאמינים כמה מיץ יוצא. כדאי לבחור רימונים עם קליפה מיובשת ומצוקמקת. הם הכי קלים לסחיטה, ומה שחשוב, לא תשלמו עבור עסיסיות הקליפה, הכבדה במישקל. הגרגירים שבפנים, עסיסיים בכל מיקרה, אם הפרי לא דפוק יסודי.

רימונים פנטסטיים

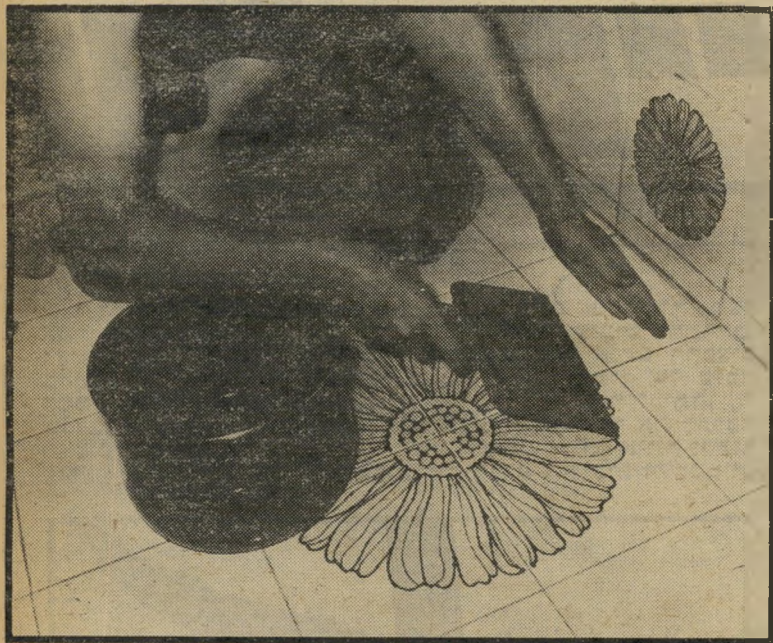
תינוקות מאוד אהבים מיץ זה. בתנאי שמוסיפים לו מעט גלוקוז, שהורגת את החמיצות. גלוקוז! לא סוכר. קונים גלז-קוזה לתינוקות, בכל בית-מירקחת. אפשר לתת להם את זה בתוך הפירות המרוס-קים. הצבע האדום תמיד מאוד משכנע אותם. את הגרגירים יוצרי-העצירות זורקים לפח, וגם מוסיפים אחרי זה „פע" בריא. שיהיה. לא להאמין איך מתייבשים אלה,

פינת המדליות

איך אוספים הכי מהר שיטפונות בדירה

מצליח. מה לעשות. המים מגיעים ביש-ניים ומנומסים כאלה. בנוזלות הססניות עד המיטבה, לספר בעדינות איזו בריכת-אדירים באמבטיה, היתה בעלת מטה די

פינת המדליות, נסכור לחדשים, זה כיוון שאליפויות מירוק, קיר-צוף ונקיון מקמדות רק כפינה זו מדליות הוקרה. עכשיו, אחרי שי-

שיטפונות תוצרת-בית במקוט געוולד

הסברתי את עמדותי לגבי המלאכה היצירתית, סיופוסית — הקשורה בתחזוקת הבית הנוצץ — אפשר דגשת לעניינים. והפעם — איך אוספים הכי מהר שיטפונות כי-דירה.

יש מן עצות, שאחריהן ברור לי ומוחזר שאקבל מבול תגובות בנוסח „יה אלה! איך שהעצה הגיעה לי בזמן." זה בטח לא בגלל שאני קוסם כזה גדול, לקהל כזה רב. יש דברים שפשוט מתחברבים כל הזמן, באותה צורה, אצל כולם. מה לעשות, שהחיים הם לא פראזות של מדינאים. החיים הם אסלה סתומה, וקש-קשים. אחר-כך, רק אחר-כך, הם גם פרא-זות של מדינאים, אבל לא דקה אחת קודם. אז זהו. במיסגרת הסידרה הצל-הייר-משואות, אתן פטנט אדיר, איך אוסי-פים ונפטרים הכי מהר משיטפונות תוצר-רת-בית, בלב המעוז הפרטי.

בניגוד לאגדה, שיטפונות קורים לא רק במעברות. המחזה של בעל-בית, התולש שערות ביאוש בגלל דירה מוצפת, שכח גם בשיכונגיוקרה. איך זה קורה? כמו כלום. מכונת-כביסה שמתחילה לפקשש, סימן ראשון, זה בריכה קלה בכל המסביב שלה.

או, למשל, ריאליות פנטאסטי. זה לא רק זרם בציור, זה גם חמורים קטנים, ש-משחקים במכבי-אש, ולא מסתפקים ב' לרוץ בכל הבית עם סירנה משוגעת בגרון. זו דליפה כלשהי באינסטלציה, ונכס-צאן ברזל אצלי בבית זו תמיד אמבטיה ש-מושארט עם ברז פתוח בכדי שתתמלא. והאחראית, הפורשת לעיסוקיה — עושה הימורים קטנים ומסריחים עם עצמה. נר-אה אם אספיק לבצע את זה, ואת זה, ואת זה לפני שאסגור את המים. לרוב זה לא

מסחיטה פשוטה אחת. אם מפריע לכם מעט טעם מר המתלווה לעסק, תלמדו בפי-עם הבאה לא למעוך אותם פראי, אלא ללחוץ נכון. עבאק לה טט! אומר ינוקא. עבאק לה טט!

גדולה בכדי לשגרם עד המיטבה. מרוב פעמים שזה קרה לי, פיתחתי שי-טות הצלה הכי מדעיות.

לא. לא לוקחים את מגב-הגומי, בכדי לנקז זאת לחור הביוב. ראשית, לא בכל מקום מיכסה הביוב זה משהו שאפשר לפתוח חפיף כזה. שנית, לא בכל מקום יש חור ניקוז של מיקלחת. ואם יש לה שוליים מוגבהים, עדיין המגב לא יועיל. ונניח, נניח שמצאתם חור ביוב, חזקה עליו שהוא ממוקם בפיסגת התלולית ה-יחידה המצויה בדירה, פאר ההשראה של הפרעל הערבי — עליו, כידוע, מושתתים כל הבניין והצירה העבריים בארץ.

להתחיל להספיג ולסחוט עם סמרטוטי ריצפה ומגבות, זו מלאכה מפרכת. שלא יאה לאינטליגנטים העובדים עם הראש. מה שכן עושים, וזה הסיפור הכי יעיל-במיקרי-שיטפון-רציני, זה לקחת סיר מיטבה גדול — באין דלי — וכף אשפה. מה שקורין יעה. מה שקראו מחתה בימי בית-המיקדש. מתייחסים למים כאילו היו קמח, ובאותן תנועות איסוף ממלאים איתם את כף האשפה, ושופכים לסיר או לדלי. צריך לאסוף אותם כנגד קיר כלשהו, או לתת להם תמיכה נגדית עם פיסת קרטון או משהו, בכדי שיכנסו ביתר יעילות לכף האשפה.

רבותי, זה לא מצלצל כך, אך לא יאומן כמה מהר, ובלי להוציא אנרגיה מיותרת, מדובר השיטפון. אם היעה עשוי מפלס-טיק רך, זה הכי טוב. כאשר פותחים המים, והם ניקווים בסיעות, גושים וחטי-בות שונים בקצות החדר — אוספים אותם לשלוליות מרוכות עם כף האשפה הניצבת. המנגבת את הריצפה כמו מגב גומי, ושוב יש סחורה מרוכות; דהיינו: שלולית גדול-לה מספק לאיסוף.

כאשר אי-אפשר יותר לאסוף את הש-לולית עם כף האשפה, רק אז מכניסים לפעולה את סמרטוט הריצפה או את ה-מגבת. תוך ניגוב אחד וחצי, השטח, הש-בח לאל, נוצץ בלחות מתייבשת. סמוך על סמוך, שאכל אותה כל החיים ולא מראה סימני הפסקה, שזה פנטט כביר.